

[Steen Folke]

gøre det, uanset hvad de andre gør, vi skal vise vejen.

Jeg synes, det er et godt og perspektivrigt forslag, og selv om jeg glæder mig til den socialistiske revolution, er jeg alligevel ked af, at forslag af denne art bliver nødt til at afvente den.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti har megen sympati for det foreliggende forslag og mener, det skal overvejes alvorligt. Jeg håber bestemt ikke, at det skal være nødvendigt med en socialistisk revolution for at få det gennemført.

Det er vanskeligt i øjeblikket at overse, hvor meget det i det hele taget vil kunne give i penge. Jeg tror, det ligger meget usikkert i øjeblikket. Som det er nævnt flere gange, ville Danmark blive banebrydende på dette punkt med hensyn til de øvrige i-lande, hvis dette forslag vedtages, og jeg tror, det er meget nødvendigt. Det er nødvendigt, at man øger hjælpen til u-landene, både for u-landenes egen skyld, og fordi vi opfylder nogle forpligtelser og for, at man i det hele taget skal kunne trives i i-landene. At andre følger med, kan man blot håbe på, men hvis ikke man begynder, kan der i hvert fald ikke følge nogen efter.

Margrete Auken (SF):

Bertolt Brecht siger et sted: »Vi har vores viden i katastrofal form, og det er i sig selv en katastrofal erkendelse«. Det forfærdelige er bare, at mange gange, når man sidder lige midt i katastrofen og erkender den, gør man ikke noget alligevel. Så bliver det ved rædselen og skrækken og de store ord. Situationen er, at rapport efter rapport – jeg kan nævne socialdemokraternes favoritrapport, Brandt-rapporten, som et af de bedste eksempler – gør klart, hvor galt det står til, og hvor nødvendigt det er, at der bliver grebet ind. Det er muligt, at der skal rapporter til for at slå fast, at omfanget er så stort, og at den medmenneskelige side af sagen, som måske er den mest iøjnefaldende, trænger mere end katastrofalt til, at der bliver gjort noget, og der skal i hvert fald nok grundige rapporter til at slå de perspektiver, u-landenes krise har for sikkerheden i verden, fast. Jeg synes nok, det var noget, man kunne tage med hele tiden, når man taler om disse ting, for her er

katastrofen lige op over, men også vedrørende miljøet, en side, som igen hænger sammen med sikkerheden. Skal vi have en chance for, at kloden bliver ved at være et sted, hvor mennesker kan leve, så må der solidaritet til af et helt andet omfang.

Der behøves ikke rapporter for at åbne menneskers øjne for, at den er gal. Faktisk ved de fleste mennesker i Danmark temmelig godt, at der trænges til en indsats. Hvad sker der, når de skal prøve at omsætte denne indsats? Ja, i første omgang kommer selvfølgelig indignationen over, at der faktisk ikke gøres noget, og i næste omgang sker der det meget uhyggeligere, at man taber modet: det hele kan alligevel være det samme, der er ingen veje ud af det.

Vi ser, at den folkelige holdning bliver modsvaret af utallige festtaler, vi har såmænd også hørt nogle af dem i dag. Festtalerne falder lige ud over kanten af talerstolen, og så ligger de – splat! – nedenfor, for så snart det kommer til konkrete tiltag, begynder alle de dér udenomsforklaringer, som er bortforklaringer, fordi man ikke er interesseret i for alvor at gå ind.

Jeg synes, det gode ved vores forslag er, at det går uden om alle disse gustne overlæg, hvor vi siger: hvem skal undvære dér, og hvordan og hvor skal vi skære ned, og hvad skal vi gøre yderligere – altså hele denne sparenissediskussion, som er ganske ude af proportion med de katastrofer, vi står over for. Jeg tror i øvrigt, det er den perspektivløshed, som er med til at øge mismodet hos så mange, at vi ikke kan se forskel på vores egen krise og den krise, der har ramt u-landene.

Hertil kommer det, vi har hørt i dag, nemlig det, man kunne kalde lille-Danmark-syndromet, dette lille land, der jo ikke kan gøre noget, og hvad betyder det, og hvis vi nu ikke får de andre med. På ét punkt er vi – jeg vil godt have lov at undtage adskillige, men så mange af dem, der har været her i dag – faktisk som små børn, der siger: hvorfor skal jeg, når de andre ikke gør det? Og så hører man – jeg var lige ved at sige kraftudtryk, men jeg skal nok lade være – nogle sige: vi ligger i spidsen, for tænk, vi er oppe på 0,7 pct. af vores bruttonationalprodukt! Ja men kæreste venner, det er virkelig »nol« i sammenligning med, hvad der skal til.